

הלכות עבודה זרה פרק ו

פרק ו

דרכי עבודה זרה

א.

העושה אוב או ידעוני ברצונו בזדון - חייב כרת.

ואם היו שם עדים והתראה - נסקל.

היה שוגג - מביא חטאת קבועה:

אוב

ב.

כיצד מעשה האוב? זה שהוא עומד ומקטיר קטורת ידועה, ואוחז שרביט של הדס בידו ומניפו, והוא מדבר בלאט בדברים ידועין אצלם, עד שישמע השואל כאילו אחד מדבר עמו ומשיבו על מה שהוא שואל בדברים מתחת הארץ, בקול נמוך עד מאד, וכאילו אינו ניכר לאוזן אלא במחשבה מרגיש בו:

ג.

וכן הלוקח גלגולת המת ומקטיר לה ומנחש בה, עד שישמע כאילו קול יוצא מתחת שחיו שפל עד מאד ומשיבו. כל אלו מעשה אוב הן, והעושה אחד מהן נסקל:

ד.

כיצד מעשה הידעוני, מניח עצם עוף ששמו ידוע בפיו, ומקטיר, ועושה מעשיות אחרות, עד שיפול כנכפה וידבר בפיו דברים שעתידין להיות. וכל אלו מיני עבודה זרה הן.

ואזהרה שלהן מניין, תלמוד לומר "אל תפנו אל האובות ואל הידעונים"

(ויקרא י"ט:ל"א) :

מולך

ה.

הנותן מזרעו למולך ברצונו בזדון - חייב כרת,

בשוגג - מביא חטאת קבועה,

ואם עשה בהתראה ועדים - נסקל, שנאמר "אשר יתן מזרעו למולך מות

יומת עם הארץ ירגמוהו באבן" (ויקרא כ"ב) .

ואזהרה שלו מניין, תלמוד לומר "ומזרעך לא תתן להעביר למולך"

(ויקרא י"ח:כ"א) , ולהלן הוא אומר "לא ימצא בך מעביר בנו ובתו באש"

(דברים י"ח:י) :

י.

כיצד היו עושין? מדליק אש גדולה, ולוקח מקצת זרעו ומוסרו לכומרין עובדי האש, ואותן הכומרין נותנין הבן לאביו, אחר שנמסר בידם, להעבירו באש ברשותן, ואבי הבן הוא שמעביר בנו על האש ברשות הכומרין, ומעביר אותו ברגלו מצד לצד אחר בתוך השלהבת.

לא שהוא שורפו למולך, כדרך ששורפין בניהם ובנותיהם לעבודה זרה אחרת, אלא בהעברה בלבד היתה עבודת זה ששמו מולך.

לפיכך העושה עבודה זו לעבודה זרה אחרת חוץ ממולך, פטור:

ח.

אינו חייב כרת או סקילה עד שימסור למולך ויעבירו ברגלו באש דרך העברה.

מסר ולא העביר, העביר ולא מסר, או שמסר והעביר שלא דרך העברה - פטור.

ואינו חייב עד שימסור מקצת זרעו ויניח מקצתו, שנאמר "כי מזרעו נתן למולך" (ויקרא כ"ג), מקצתו ולא כולו:

ט.

אחד זרע כשר ואחד זרע פסול, אחד בניו ובנותיו ואחד בניהם ובני בניהם, על כל יוצאי יריכו הוא חייב, מפני שהן זרעו.

אבל אם העביר אחיו או אחיותיו או אבותיו, או שהעביר עצמו - פטור.

העביר אחד מזרעו והוא ישן, או שהיה סומה - פטור:

מצבה

י.

מצבה שאסרה תורה היא בנין שיהיו הכל מתקבצין אצלה, ואפילו לעבוד את י"י, שכן היה דרך עבודה זרה, שנאמר "ולא תקים לך מצבה אשר שנה י"י אלהיך" (דברים ט"ז:כ"ב).

וכל המקומות מצבה - לוקה:

וכן, אבן משכית האמורה בתורה, אף על פי שהוא משתחוה עליה לשם - לוקה, שנאמר "ואבן משכית לא תתנו בארצכם להשתחוות עליה" (ויקרא כ"א). מפני שכן היה דרך עבודה זרה, להניח אבן לפניה להשתחוות עליה, לפיכך אין עושין כן לי"י.

ואינו לוקה עד שיפשוט ידיו ורגליו על האבן ונמצא כולו מוטל עליה, שזו היא השתחוויה האמורה בתורה:

במה דברים אמורים, בשאר הארצות, אבל במקדש מותר להשתחוות לי"י על האבנים, שנאמר "לא תתנו בארצכם להשתחוות עליה" - בארצכם אין אתם משתחווים על האבנים, אבל אתם משתחווים על האבנים המפוצלות במקדש:

ומפני זה נהגו כל ישראל להציע מחצלות בבתי כנסיות הרצופות באבנים, או מיני קש ותבן, להבדיל בין פניהם ובין האבנים. ואם לא מצא דבר מבדיל בינו ובין האבן, הולך למקום אחר ומשתחוה, או שוחה על צידו ומטה, כדי שלא ידביק פניו באבן:

המשתחוה לי"י על אבנים המפוצלות בלא פישוט ידים ורגלים - אינו לוקה, אבל מכין אותו מכת מרדות.

אבל לעבודה זרה, אחת השתחוויה בפישוט ידים ורגלים או השתחוויה בלא פישוט ידים ורגלים, משעה שיכבוש פניו בקרקע לה, נסקל:

טו.

הנוטע אילן אצל המזבח, או בכל העזרה, בין אילן סרק בין אילן מאכל, אף על פי שעשה אותו נואי למקדש ויופי לו - הרי זה לוקה, שנאמר "לא תטע לך אשרה כל עץ אצל מזבח י"י אלהיך אשר תעשה לך" (דברים ט"ז:כ"א). מפני שזה היה דרך עבודה זרה, נוטעין אילנות בצד מזבח שלה, כדי שיתקבצו שם העם:

טז.

ואסור לעשות אכסדראות של עץ במקדש כדרך שעושין בחצירות, אף על פי שהוא בבנין ואינו עץ נטוע, הרחקה יתירה, שנאמר "כל עץ" (דברים ט"ז:כ"א), אלא כל האכסדראות והסככות היוצאות מן הכתלים שהיו במקדש, של אבן היו, לא של עץ: